

DAGNINGEN

"GÅN SÅ ÅSTAD MED
HAST OCH SÄGEN TILL
HANS LÄRJUNGAR."

—MATTEUS 28:7

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

APRIL 1956

Skynda att berätta att Jesus är uppstånden.

(Se Matt. 28: 7).

"Jesus sade till henne (Maria): "Rör icke vid mig, jag har ännu icke farit upp till Fadern. Men gå till mina bröder och säg till dem att jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud." (Joh. 20: 17).

På söndagen den 1 April innevarande år 1956 firade milliontals människor minnet av den största av alla händelser, d. v. s. vår Frälsares, Jesu Kristi uppståndelse från de döda. Bland alla dessa millioner människor finns det många varierande åsikter om vem Jesus var och om vad hans död och uppståndelse betyder för den sönderslitna och lidande världen av idag. Det finns verkligen många, som deltaga i firandet av det största av alla underverk som någonsin inträffat, vilka allvarligt tvivla på att detta över huvud taget har inträffat. Andra tror att Jesus var Gud själv, som följaktligen aldrig var verkligt död.

Men dessa missuppfattningar av en så levande och härlig sanning i Guds Ord har tagit bort dess skönhet ur deras hjärtan och sinnen, vilka "var givet att lära känna himmelrikets hemligheter". (Matt. 13: 11). För dessa är Jesu Kristi uppståndelse från de döda hoppets inspiration och ett bevis på att Jesu offerdöd var en ställföreträdande försoning för deras synder, vilket var antagligt och välbehagligt för den Himmelske Fadern och att "Jesus nu lever alltid för att mana gott för dem". (Hebr. 7: 25).

Under det att den otroende världen är omedveten om vad Jesu uppståndelse från de döda kommer att betyda för den, så vet vi att, den

gudomliga maktens utövande genom detta underverk för nära tvåtusen år sedan, är en försäkran för alla människor, att dessa, på världens doms — eller prövningsdag — kommer att givas ett tillfälle till att lära rättfärdighet och lydnad för att leva. (Apg. 3: 19—23. Apg. 17: 30—31 och Jes. 26: 9). Därför kunna alla de, som känna till Guds frälsningsplan, glädjas över det som Jesu uppståndelse från de döda betyder för dem och även för hela människosläktet.

Aposteln Paulus skrev i 1 Kor. 15: 14—15 följande:

”Men om Kristus icke har uppstått, då är ju vår predikan fåfäng, då är ock eder tro fåfäng, då befinnas vi ock vara falska Guds vittnen, eftersom vi hava vittnat mot Gud, att han har uppväckt Kristus, som han icke har uppväckt, om det är sant, att döda icke uppstå”.

Hur radikalt och genomgripande är inte detta uttalande, men dock förblivande sant. Kristi härliga evangelium, som gläder våra hjärtan och vilket vi äro så glada att sprida och förkunna vitt och brett, skulle endast vara ett tomt tal, ja, värre än det, det skulle vara en villfarelse, om inte Kristus hade uppstått från de döda.

Men vi behöva inte bära på sådana negativa tankar. Med Paulus kunna vi säga: ”*Men nu har Kristus uppstått från de döda*”. 1 Kor. 15: 20. Och inte blott så, ”han har blivit förstlingen av de avsomnade. Emedan han lever, så skola också vi leva, och emedan han lever, så skall också hela mänskosläktet uppväckas ur dödssömn och givas ett tillfälle till att leva för alltid. Vår predikan är inte fåfäng. I vårt vittnande för Jesus och för Guds Ord äro vi inte falska vittnen, utan bärare av en sanning, som utstrålar hopp för både församlingen och världen.

Så betydelsefull som denna sanning än är, så finns det emellertid mera för oss att göra beträffande den än att endast glädjas. Våra hjärtan äro fyllda med glädje, vilket är gott. Så var det för Maria. När Jesus visade sig för henne och hon förstod att hon var i närheten av hennes älskade Mästare och Herre, så var hennes första tanke den att dröja kvar där och omfamna honom. För ögonblicket tänkte hon endast på vad hans uppståndelse betydde för henne själv. Kanhända ock-

så vi stundtals äro benägna att tvekande dröja vid tanken på vilken glädje den gudomliga planen har skänkt oss, särskilt beträffande Jesu del i den planen.

Utän tvivel var Jesus angenämt berörd av Maris glädje öfver att återse honom, liksom Herren också ser med välbehag på vår uppriktiga värdesättande av sanningen, men det var någonting mera som skulle göras beträffande den. Det fanns ett budskap beträffande Jesus, som skulle bringas till andra. Ängeln, som mötte Maria från Magdala och den andra Maria (Matt. 28: 1) vid graven, sade till dem!

"Varen I icke förskräckta, jag vet att I söken Jesus, den korsfäste. Han är icke här, ty han är uppstånden, såsom han hade förutsagt. Kommen hit och sen platsen, där han har legat. Och gån åstad med hast och sägen till hans lärjungar, att han är uppstånden från de döda." "Och gån åstad och omtalen detta för mina bröder, på det att de må gå till Galileen, där skola de få se mig." (Se Matt. 28: 1, 2, 7, 9 och 10).

DE GLADA NYHETERNAS BUDBÄRARE.

Universums Store Skapare hade utövat sin mäktiga kraft till att uppväcka Jesus från döden och upphöja honom till den gudomliga naturen. Han var nu född av Anden (andeväsen) och kunde förflytta sig från en plats i Palestina till en annan på kortare tid än sekunder. Han kunde ha uppenbarat sig själv för sina lärjungar, varhelst de än hade befunnit sig, och på mycket kortare tid än vad som Maria från Magdala och den andra Maria behövde för att berätta för dem att Jesus var uppstånden. Men han valde inte det tillvägagångssättet. Han föredrog att begagna sig av mänskliga budbärare till att överbringa budskapet om de glada nyheterna. Därför gavs uppdraget: "Gån åstad med hast och berätta".

Detta har varit Herrens metod under hela tidsåldern. Ansvaret för att "skynda att berätta" har vilat på alla dem, för vilka Herren har genom sanningen uppenbarat sig själv.

Herrens budbärare har inte alltid varit utrustade med full kunskap om den gudomliga planen, men de har varit ansvariga för att göra

känt för andra allt det, som Herren har uppenbarat för dem. Uppdraget, att berätta om de glada nyheterna, som gavs åt Maria från Magdala och den andra Maria, var helt enkelt det faktum att Jesus inte var död längre och att döden inte längre hade någon makt över honom. De skulle också förklara att han ännu inte hade uppfarit till sin Fader. Vi har fortfarande samma härliga uppdrag att förkunna om Jesu uppståndelse, och dessutom alla de underbara härliga sanningar i den gudomliga planen, bland vilka Jesus död och uppståndelse äro hörnstenarna.

RÖR ICKE VID MIG.

Jesus sade till Maria: "Rör icke vid mig, jag har ännu icke farit upp till Fadern". Det grekiska ordet, som här är översatt med ordet "rör eller vidrör", är ett ord som i Nya Testamentet användes för att beskriva deras försök som, genom vidrörandet av Jesus eller hans klädnad, hoppades på att därigenom erhålla hälsa och kraft från honom. När därför Maria förstod att hennes Mästare åter var levande, så gällde synbarligen hennes första tanke att erhålla en särskild välsignelse av honom, men han förklarade att detta var för tidigt — ty, "jag har ännu icke farit upp till Fadern".

När Jesus bad Maria berätta för hans lärjungar om att han ämnade gå till Fadern, så inbegrep detta naturligtvis också att hon då skulle erhålla rik välsignelse från honom (Jesus). Det var blott några dagar förut som Jesus för sina lärjungar hade tecknat dessa dyrbara sanningar — som det sextonde kapitlet av Johannes evangelium innehåller — rörande de välsignelser, som de skulle erhålla, när han gått till Fadern. Nu ville han få dem att förstå, att ehuru han hade blivit uppväckt från döden, så skulle de dock inte vänta att just nu erhålla de utlovade välsignelserna.

Jesus hade förklarat för sina lärjungar att han måste gå bort "till honom som har sänt mig", som han sade. (Joh. 16: 5).

Lärjungarna blev bedrövade över detta och förstodo inte då, att det var "nyttigt" för dem att han gick bort,

"ty om jag icke ginge bort, så komme förvisso icke Hjälparen till eder, men då jag nu går bort, skall jag sända honom till eder". (Joh. 16: 5—7).

"Han skall förhärliga mig, ty av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder. Allt vad Fadern har, det är mitt, därför sade jag, att han skall taga av mitt och förkunna det för eder. (Joh. 16: 14—15).

Vilket underbart vittomfattande löfte. "Allt vad Fadern har, det är mitt", sade Jesus, och "alla dessa ting" skulle ställas till Jesu lärjungars förfogande genom den Helige Anden. Men detta var beroende på hans återvändande till Fadern och genom hans frambärande av försoningsblodet, som skulle stänkas på den antitypiska "nådstolen", den himmelska nådens tron. Jesus förklarade detta med orden i Joh. 16: 16—17:

"En liten tid, och I sen mig icke mer, och åter en liten tid, och I fån se mig", — ty jag går till Fadern."

Ehuru Jesus visade sig för sina lärjungar i olika köttsliga kroppars gestalt före sitt uppstigande till Fadern, så såg de faktiskt inte honom "sådan han är". De sågo honom inte heller i den meningen som motsvarade ändamålet med hans död och deras förhållande till honom såsom lemmar i hans hemlighetsfulla kropp. (Efes. 3: 3—6). Det var inte förrän den Helige Ande kom på den första pingstdagen som de mottogo denna andliga förmåga att se Jesus och det var först då, som de började mottaga av "allt det" Jesus hade lovat sända dem genom Hjälparen.

Lärjungarna blevo förvirrade över detta Jesu uttalande:

"En liten tid, och I sen mig icke mer, och åter en liten tid, och I fån se mig".

Jesus observerade att de blevo bedrövade över detta och den sorg, som de skulle erfara under den tid som de icke skulle se honom och förberedde dem härfpå, men tillade:

"Så haven ock I nu bedrövelse, *men jag skall se eder åter, och då skola edra hjärtan glädja sig, och ingen skall taga eder glädje ifrån eder.*" (Joh. 16: 22). Vidare: "Och mig skolen I på den dagen

icke fråga eller bedja om något. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Vad I bedjen Fadern om, det skall han giva eder i mitt namn. Hittills haven I icke bett om något i mitt namn, *bedjen*, och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig". (Joh. 16: 22—24).

Jesus hade tidigare lärt sina lärjungar att bedja till Fadern men synbarligen inte i hans (Jesu) namn. Hans namn skulle gagna i fullaste utsträckning först efter det att Jesus avslutat sin offergärning och framträdde för Fadern till deras (lärjungarnas) förmån. Lärjungarna voro vana vid att vänta på välsignelser från Jesus. Maria t. ex. sökte "röra" vid Jesus för att bliva välsignad. Men Jesus förklarade för dem att "på den dagen" (d. v. s. efter den tid då I icke längre se mig i köttet (kroppsligen) skall I icke fråga eller bedja om något. (Joh. 16: 23). Efter det att Jesus hade återvänt till Fadern, så borde lärjungarna bedja till Fadern i Jesu namn.

Han förklarade för Maria, "Rör icke vid mig, jag har ännu icke farit upp till Fadern" — vänta inte nu efter någon välsignelse av mig, men bevisa din invigning till mig genom att med hast gå åstad och berätta för mina lärjungar att det, som jag för några dagar sedan berättade för dem, snart skall gå i verkställighet. Efter en kort tid skall jag gå till min Fader och sedan skall jag sända, såsom jag har lovat, den Helige Anden, Hjälparen för att upplysa och trösta dem. Och Maria, om din invigning till mig fortsätter, så kommer även du att bliva uppfylld med Anden, och

"Vadhelst du beder om, det skall Fadern giva dig i mitt namn".
(Joh. 16: 23).

precis såsom jag har lovat åt mina lärjungar.

LÖFTET UPPFYLLT.

Ehuru Jesus uppenbarade sig för sina lärjungar vid ett antal tillfällen före sin himmelsfärd, så försökte han ine att ge dem några detaljerade instruktioner beträffande Faderns plan. Hans besök voro korta och de voro förbundna med en känsla av hemlighet eller myste-

rium, som lämnade lärjungarna varje gång mer eller mindre oförmögna till att förstå det sällsamt nya och olika förhållande, som de nu stodo i förhållande till honom.

Den sista gången han uppenbarade sig själv för dem sade han: (Apg. 1: 8):

"Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen, både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och sedan intill jordens ända."

Men han gav dem inga vidare informationer.

Sedan några dagar hade förflutit och under det att lärjungarna voro församlade i den "övre salen" i Jerusalem under väntan och bön, så kom den HELIGE ANDE. Jesus hade gått till Fadern och hade uppfyllt löftet om att sända Hugsvälaren. Nu blevo alla de förut främmande, många märkvärdiga tingen, som han hade talat med dem om, — särskilt det som han talade till dem natten före sin korsfästelse, — klara och begripliga. Nu kunde de se Jesus på ett sätt som de aldrig tidigare hade kunnat se honom.

Dock, det var ingen tid att förspilla, ty nu förstodo de klart den fulla innebörden av det uppdrag, som hade givits åt dem att frambära vittnesbördet om Jesus i "Jerusalem, och i hela Judeen, och Samarien och sedan intill jordens ända". (Apg. 1: 8).

Den helige Ande tvingade dem nu att gå med hast och under Andens inspiration och upplysning ut för att förkunna det härliga Rikets evangelium vitt och brett. Apostlagärningarna är ett belysande vittnesbörd om det nit, som de första lärjungarna visade vid frambärandet av detta vittnande om Evangelium, dessa lärjungar över vilka den helige Ande blev utgjuten på den första pingstdagen.

De hade nu ett större och fullare mått av sanning än det som gavs åt Maria, när ängeln sade till henne: "Gå så med hast och säg till hans lärjungar att Jesus är uppstånden." De hade det fullkomliga budskapet som det då var tid att förkunna. Men tiden var inte då inne för Rikets upprättande. Kristi andra ankomst låg långt fram i tiden. Den "mat i rätt tid", som Jesus hade lovat att betjäna "Trons husfolk" med,

när han hade återkommit för att upprätta sitt Rike, var inte någon del i den förkunnelsen om de glada nyheterna, som de hade förmånen att förkunna.

Deras budskap avsåg att påbörja Evangelie-ålderns verk. Vi äro nu vid slutet av denna tidsålder och vid början av en ny tidsålder, "Rikets ålder", under vilken församlingen kommer att leva och regera med Kristus i det andliga skedet av den sedan länge utlovade gudomliga regeringen. Därför är alla de sanningar, vilka ingick i uppdraget: "Gå med hast och berätta", avsedda för den underbara tid i vilken vi nu leva. Därför skynda att berätta, — först för Herrens bröder och sedan för hela världen i den mån vi äga tillfällen därtill — om Riket, ty det var ju detta som lärjungarna frågade Jesus om. (Apg. 1: 6).

Tänk så fullkomligt Evangeliet nu har blivit. I likhet med "Maria Magdalena och den andra Maria" har vi också förmånen att förkunna nyheterna om Jesu uppståndelse från de döda. Men nu kan vi även förklara att han har uppstigit till Faderns närhet till förmån för oss och alla hans bröder. Vi kan också tillägga att den Helige Ande har blivit given, och att helgade troende kan bli fyllda av Anden, födda, smorda och beseglade av Anden. Vi glädjas även å detta "Andens vittnesbörd" att vi äro Guds barn. "Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar och Kristi medarvingar". (Rom. 8: 16—17).

Strax innan Jesus uppsteg till Fadern, frågade hans lärjungar honom:

"Herre, skall du nu i denna tid upprätta igen riket åt Israel?"
(Apg. 1: 6).

Han svarade dem: (se Apg. 1: 7):

"Det tillkommer icke eder att få veta tider och stunder, som Fadern i sin makt har fastställt."

Inte ens när den Helige Ande kom över dessa första lärjungar blev det för dem uppenbarat tidsdetaljerna i Guds plan. Om så hade skett kunde detta gjort bröderna vid den tiden missmodiga att veta, att det skulle dröja omkring nitton sekler innan Riket skulle bli upprättat. Därför undanhöll Gud i sin vishet och kärlek dem denna kunskap.

"Men nu har "den rätta tiden" kommit. Väntans dagar hör till det flydda. De "ett tusen tre hundra trettiofem dagarna! ", som omnämnes i *Dan 12: 12* har uppnåtts, och de utlovade välsignelserna för den tiden äro våra och vi kunna glädja oss över dem.

Han, (Jesus) som framträdde inför Fadern till vår förmån, har återkommit. Vi befinna oss i dagarna för hans "andra närvaro". Han är här såsom "SKÖRDENS HERRE" i "skördetiden, som är TIDENS ÄNDE". (Matt. 13: 39). Som konungarnas Konung trampar han vinpressen, där vredens druvor äro lagrade. (Jes. 63: 3—6 och Klagov. 1: 15). Vi ser hans domar uppenbarade vid störtandet av tronerna på jorden. Så det budskap, som vi i dag äga förmånen att förkunna, har ett utökat innehåll, de härliga skördesanningarna, och även det faktum att "vår Konung går framåt" Och sett från Guds ståndpunkt: (Jes. 52: 7):

"Huru ljuvliga äro icke glädjebudbärarens fötter, när han kommer över bergen för att förkunna frid och frambära gott budskap och förkunna frälsning, i det han säger till Sion: "DIN GUD ÄR NU KONUNG."

Må Jesu uppståndelse från de döda fortsätta att inspirera oss alla med ständigt växande nit som Herrens budbärare av den närvarande sanningen. Sanningen är till vår glädje och sällhet och kommer att betyda mest för oss i förhållande till våra självupppoffrande försök till att skänka välsignelser åt andra.

Det finns i Palestina två vatten-kroppar: Galileiska Havet och Döda Havet. Galileiska Havet får sitt vatten från floden Jordan och låter det fort strömma vidare ut. Döda Havet mottager samma vatten, men lämnar det inte ifrån sig. Galileiska Havet förbliver friskt under att Döda Havet är salt. Det är därför som det är dött. Må vi likna det Galileiska Havet, som själva njuter av sannings-vattnet, samtidigt som vi också låter det gå vidare till andra för att också de må få njuta därav.

(Övers. från the Dawn's april 1956 av broder Einar).

Död i Adam - liv i Kristus.

"Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse. Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande. Men var och en i sin ordning. Kristus såsom förstlingen, därefter, vid Kristi tillkommelse (närvaro), de som höra honom till". (1 Kor. 15: 21—23).

Det var en tid, då vi ansågo det vara i högsta grad kärlekslöst och orättfärdigt, att vår Skapare fördömde, såsom bibeln förklarar, hela Adams släkte med Adam på grund av dennes ursprungliga synd. Men nu äro vi i stånd att se saken annorlunda, tack vare en bättre förståelse av Guds ord. Nu förstå vi icke blott, att Gud ej gjorde Adams barn orätt, utan att han tvärtom i detta speciella fall bevisade dem en stor godhet — att hans handlingssätt var till gagn för människosläktet i allmänhet. Vi äro beredda på att detta uttalande skall förefalla orimligt för dem, som ännu icke fullt fattat den gudomliga planen.

Den nyckel, som löser svårigheten, är den rätta förståelsen av det straff, som tilldelades Adam och hans släkte. Den falska, oskriftenliga uppfattning om detta straff, som kommit ned till oss från de mörka åldrarna, lär, att Gud dömde Adam och Eva och alla deras efterkommande till evig pina under onda andars bevakning. Denna oskriftenliga, falska uppfattning om straffet för den ursprungliga synden har förorsakat all vår svårighet. Man kan i sanning tryggt säga, att ingen annan falsk lära, omfattad av Guds folk, någonsin drivit så många intelligenta människor bort från Gud, från bibeln och från församlingens gemenskap.

Kunna vi tadla sådana människor? Förvisso icke. I sanning har det kommit ända därefter i våra dagar, att om saken föres på tal i någon kristen församling, vilken som helst, så är det icke en på tio, som skulle vilja bekänna sig tro på den. Och det är till deras heder, att deras hjärtan och förstånd har växt ifrån denna teori från det mörka förflutna.

Kristna människor förkasta modigt dessa dogmatiska feltolkningar av Gud och hans ord. Icke desto mindre är ämnet otvetydigt för dem. Och de frukta, att när de förkasta denna lära, förkasta de därmed också bibeln och bliva icke troende. Det stora flertalet av nominella kristna äro icke bibelforskare. De veta vad de *tänka om bibeln, vad de tro att den lär, vad de har blivit lärda att den lär, och vad katekesen och andra dylika läroböcker säger att den lär*. Men de har aldrig själva kritiskt undersökt bibeln för att *själva lära sig, vad den i verkligheten lär*, för att taga fasta på ett "*så säger Herren*" för sin tro.

SYNDENS LÖN ÄR DÖDEN.

Vi har läst våra biblar med förutfattade meningar. Vi läste i dem genom trosbekännelse-glasögon från en mörkare tid den fördärvbringande irrläran, att då Guds ord förklarar straffet för synd vara döden, menar det i verkligheten motsatsen härtill — liv — evigt liv i evig plåga. Vem har berättigat människorna att förvränga det inspirerade ordet på ett så djävulskt sätt? Vem har haft rätt att göra tillägg till Guds ord och att göra om intet dess sanna mening, på detta sätt? Lyssna till apostelns ord:

"Ty den lön, som synden giver, är döden, men den gåva, som Gud av nåd giver, är evigt liv i Kristus Jesus, vår Herre." (Rom. 6: 23).

Vilken framställning kunde vara mera tydlig? De ogudaktiga skola icke förlänas något liv alls, varken ett lyckligt sådant eller ett liv i plågor. De äro dömda till döden — tillintetgörelse.

Evigt liv är en gåva, och det kommer att givas endast åt dem, vilka vilja mottaga det genom Jesus Kristus, vår Herre. Alla andra skola drabbas av just det dödsstraff, som Gud dömde fader Adam och hans släkte till, då synden första gången kom in i världen.

Låt oss vända oss till första Mosebok och lägga märke till uttalandena där till våra första föräldrar angående synd och straffet härför. Om vi ge noga akt på vad vi läsa och icke låta oss förvillas av teologernas förvrängning, skola vi icke ha någon som helst svårighet med

att förstå den gudomliga domen, såsom uppenbarligen våra första föräldrar icke hade det. Den dom, som uttalades över fader Adam för hans olydnad, var:

"Men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, skall du döden dö". (1 Mos. 2: 17).

"Och till Adam sade han (Gud): "Eftersom du lyssnade till din hustrus ord och åt av trädet, om vilket jag hade bjudit dig och sagt: "Du skall icke äta därav, därför vare marken förbannad för din skull. Med vedermöda skall du nära dig av den i alla dina livsdagar, törne och tistel skall den bära åt dig, och du skall äta markens örter. *I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter till jorden, ty av den är du tagen. Ty du är stoft, och till stoft skall du åter varda.*" (1 Mos. 3: 17—19).

Huru underbart enkelt, tydligt och förnuftigt. Gud tog ifrån våra första föräldrar privelegiet att leva, emedan de icke brukade den undfångna välsignelsen i harmoni med Guds lag.

"ALLA I ADAM — ALLA I KRISTUS."

Det skulle icke ha funnits något hopp om ett framtida liv, vare sig gott eller dåligt, om Gud i sin barmhärtighet icke sänt Frälsaren — livgivaren, såsom syriskan återger ordet. I behaglig tid gav Gud sin Son, Logos uppgiften att bliva människornas Återlösare. Logos (Ordet) vart kött (Joh. 1: 14) och gick lydigt i döden — smakade "döden för alla". Såsom genom en människas olydnad dödsdomen kommit över Adams släkte, så har genom människan Jesu Kristi lydnad intill döden rättfärdiggörelse till liv kommit över alla människor — tillfället att återvända till den ursprungliga fullkomlighet, som Adam ägde före fallet. Vi kunna nu se det visa i att låta domen för en människas olydnad drabba även alla hans efterkommande. Det var därför att *ett* offer för synd skulle vara tillräckligt för hela släktets återlösande.

Läs vår text och se dess djup av skönhet och styrka. Människosläktets uppståndelse från synd-, döds- och gravtillståndet till fullkomlighet och till Guds likhet, varifrån släktet föll i Adam, är den frälsning, som Gud har i beredskap åt alla. Vemhelst som skall komma till korta

i att uppnå befrielse från synd- och dödstillstånden, skall ha sig själv att skylla för förkastandet av de nådefulla anordningar, som Gud har berett i och genom Kristus.

DEN FÖRSTA UPPSTÄNDELSEN.

Gud har uppdelat människosläktets frälsning i två delar:

- 1) "Församlingens frälsning till den andliga naturen" — och
- 2) "Världens frälsning till fullkomlig mänsklig natur."

Den förstnämnda utför han under evangelieåldern.

Den andra kommer han att utföra genom Kristus och församlingen under tusenårsåldern — under Messias' tusenåriga regering.

Församlingen, den "lilla hjorden" av helgon, som äro kallade, försökta och prövade på den smala vägen under denna tidsålder, skall utgöra den "första uppståndelse" — klassen och bli Kristi brud, "församlingen av de förstfödda". (Hebr. 12: 23). Dessa skola vara förenade med Återlösaren i hans framtida verk, Och skola göras lika honom. De skola förvandlas från jordisk till himmelsk natur och dela hans härlighet, ära och odödlighet.

Sedan församlingen förhärligats, skall Guds Rike upprättas under hela himmelen.

Då skall välsignandet, frälsningen, upplyftandet och uppresandet av människosläktet i allmänhet från synd- och dödstillstånden börja — *icke ett upplyftande till andliga villkor utan till fullkomligt jordiskt liv i ett fullkomligt jordiskt hem — det återställda paradiset.*

Alla de villiga och lydiga skola välsignas av den store livgivaren, som dog för mer än adertonhundra år sedan, den rättfärdige för de orättfärdiga, och som under mellantiden har utvalt dem, som skola vara hans medhjälpare i det mänskliga återställelseverket. Med denna brudklass skall han regera för att välsigna alla jordens familjer.

Angående de uppsåtligt olydiga, de av fri vilja ogudaktiga, läsa vi: (Ps. 145: 20).

"... alla ogudaktiga skall han förgöra."

Han skall icke bevara dem i pina eller på annat sätt. De skola dö den andra döden. Men ingen kommer att dö den andra döden på grund av Adams överträdelse. Kristus dog för den överträdelsen och kommer att befria Adam och hela hans släkte därifrån, allt under det att han dock håller dem ansvariga för varje uppsåtlig synd, som de komma att erhålla tuktan och straff för, på det de må lära sig att älska rättfärdighet och hata orättfärdighet. *Se Apg. 3: 19—23.*

(Ur Pastor Ch. T. Russell's predikningar).

KONVENTEN UNDER SOMMAREN 1956.

Vi äro nu i tillfälle att meddela Dagingens vänner och läsekrets om de konvent, som vi hittills äga kännedom om, för att förberedelser må kunna göras i god tid för de vänner som önska deltaga i något eller några av dessa.

Finland. I Tampere (Tammerfors) lördagen den 30 juni och söndagen den 1 juli. Event. även i Helsingfors en vecka tidigare. Anmälningar till: V. Berghäll. Käpytie 4 G, Tampere, Finland eller till undertecknad.

Danmark. Definitivt besked har ännu inte lämnats, men troligen blir det den första veckan av Augusti. Närmare besked erhålles av Axel Christensen, Einsidelsborg, Slussemölle per Kappendrup (Fyn, Danmark).

Sverige. Detta konvent kommer, om Gud så vill, att hållas under tiden 1—3 september å Kungsholmens Studiehem, Pipersgatan 23, Stockholm. Då det är ganska länge sedan något konvent hölls i Sverige, har, på mångas begäran, aktivt verksamma Dagingens vänner beslutat att på detta sätt söka samla Sanningens vänner till "uppbyggelse på vår allra heligaste tro". (Juda's brev, vers 20). Närmare upplysning i Dagingens Maj-nummer.

Generalkonventet hålles i år i Staten Indiana's Universitet, Bloomington, Indiana, USA, tiden 4—10 augusti.

Vi bedja att Guds välsignelse må vila över alla dessa planerade konvent och dess deltagare.

DAGINGENS EXPEDITION
Torparegatan 32 A. Jönköping.

Guds härliga frälsning.

*Guds härliga frälsning hur rik den är —
Gudomliga kärlekens under.
Fast män'skor Guds nåd sökt begränsa här
till blott några dagar och stunder.
Den varar för evigt, Gud själv det sagt,
Hans rättvisa, kärlek, hans visdom, makt
den härliga frälsning i ljuset bragt.
O, prisen vår nådige Fader.*

*Guds härliga frälsning så underbar
åt den, som har öron att höra,
nu bjudes, hur härligt och stort, envar,
som valt att Guds vilja blott göra,
som villigt bär korset i Jesu spår,
odödlighet, härlighet, ära får.
Regera med Kristus i tusen år
och vara med honom för evigt.*

*Guds härliga frälsning skall snart bli fri
för jude och hedning, för alla.
Och släktet skall återställt, lyckligt bli,
dess skaror vid korset nedfalla —
och hylla sin furste, som för dem stred.
I kärlek han steg ifrån himlen ned
och uti vårt ställe vårt straff han led,
att fria vi evigt må bliva.*

*O, härliga frälsning, din längd och bredd,
ditt djup och din höjd jag ej fattar.
Dock utav Guds ande i ljuset ledd,
ditt värde alltmer jag uppskattar.
Och blickande framåt jag sjunger nöjd:
Jag bättre skall fatta Guds frälsnings höjd,
i kommande, saliga åldrar.*

A. A—n.

(Sång nr 237 i Morgonsånger).

Studier i Skriften 1909 - 1953.

Litteratur: Studier i Skriften I—VI.

I en föregående artikel under denna rubrik ha vi fäst uppmärksamheten på att förvånansvärt många kapitel i Bibeln innehålla måttuppgifter av olika slag. Eftersom "all skrift, av Gud ingiven, är nyttig till undervisning" (2 Tim. 3: 16), så måste även måttuppgifterna vara betydelsefulla. Vi hoppas sålunda, att vi lyckats påvisa, att antagandet, att $33\frac{1}{2}$ symboliserar Jesu liv och gärning och en undersökning av förekomsten av detta tal bland måtten i tabernaklet i öknen, gett värdefullt stöd åt Russells tolkning av detta tabernakel. Längden av Jesu liv var $33\frac{1}{2}$ år; detta är anledningen till antagandet att just $33\frac{1}{2}$ symboliserar Jesu liv och gärning. Vi hoppas vidare, att vi även lyckats påvisa, att talet 144 000 d. v. s. antalet medlemmar i den "lilla hjorden" på ett märkligt sätt återfinnes i tabernaklet. Utöver nu nämnda antaganden och undersökningar ha ytterligare några lika enkla och närliggande antaganden och undersökningar redovisats. Talet 66 har sålunda antagits representera hela Bibeln, talet 39 Gamla och talet 27 Nya Testamentet. Att såsom gjorts, utgå från antalet böcker är väsentligt enklare och mer närliggande än att exempelvis utgå från antalet kapitel, antalet ord eller dylikt.

De resultat som hittills redovisats uppmuntra till ett fortsatt studium enligt samma riktlinjer. Om vi i dag icke hade vetat, vart ett fortsatt studium efter dessa linjer verkligen ledde, skulle vi med glädje och spänning ha fortsatt vårt studium, medvetna om att vi funnit en hittills — så vitt vi ha oss bekant — oprövad väg att granska olika tolkningar av Bibeln. Att även måtten i de byggnader, som beskrivas i Gamla Testamentet, bidra till att belysa Guds plan för människosläktets återställelse, utgör nämligen ett utomordentligt belägg för att Gamla Testamentets författare voro inspirerade.

Vi ha i denna artikel velat något behandla frågan, varför man bör

studera måtten i de i Bibeln omnämnda byggnaderna — och även i en sådan rymdgeometrisk kropp, som "kuben" i Uppenbarelseboken — emedan det kommit till vår kännedom, att man på vissa håll anser, att detta studium är alltför spekulativt och därför icke bör bedrivas eller i varje fall ej publiceras. Man hänvisar till de kunskaper vi ha från tiden före 1914 och framhåller, att dessa äro tillräckliga. Man glömmer härvid, att ljuset skall stiga, tills full dag råder. Om en av vägarna till mer ljus går via mått- och talsymbolik, tillkommer det oss att — i ödmjukhet och i mån av förmåga — med bästa tillgängliga hjälpmedel från olika kunskapsgrenar försöka finna den och, om vi finner den, att acceptera den, icke att undvika den på grund av en förtuffad mening. Vid den väg vi valt vid framläggandet av studieresultaten från tiden 1909—1953 kan man icke — på ett objektivt sätt — förrän i efterhand avgöra hur rimliga och riktiga de på förhand gjorda antagandena äro.

I föregående artiklar ha vi huvudsakligen behandlat tabernaklet i öknen. Vår avsikt är nu att övergå till Salomos tempel; därefter avse vi att fortsätta med Hesekiels tempelsyn och Stora pyramiden vid Gize.

Salomos tempel — och sannolikt också prästernas förgård kring detta tempel — var i huvudsak konstruerat i överensstämmelse med tabernaklet i öknen. Måtten voro jämnt dubbelt så stora som i tabernaklet. Tempelbyggnaden bestod av två avdelningar, det heliga och det allraheligaste. Det allraheligaste inneslöt förbundsarken, uppställd mellan två höga kerubgestalter av guldbeklätt olivträ, med långa vingar, utbredda så att de inre vingarna vidrörde varandra över arken, och de yttre nådde sidoväggarna. De stodo på sina fötter med ansiktena vända mot arken. I det heliga stodo rökelsealtaret av guldbeklädd ceder, tio ljusstakar med sju lampor vardera, fem ljusstakar till höger och fem till vänster, samt skådebrödsbordet med tillbehör (1 Kon. 7: 48). Av andra skriftställen vill det synas som om även skådebrödsborden varit tio till antalet, fem på vardera sidan. I den inre förgården eller prästernas förgård stod brännofferaltaret av koppar med sina tillbehör, vidare det stora kopparhavet, vilande på tolv kopparoxar, samt tio konstrikt arbetade vagnsstolar med kopparbäcken till offer-

köttets rensköljning. Utomkring den inre förgården utbredde sig den yttre eller stora förgården för folket. Denna förgård var tillstängd med kopparbeslagna portar.

Framför tempelhuset var byggd en förhall, vid vars ingång stodo två höga och kraftiga kopparpelare, kallade Jakin och Boas. (1 Kon. 7: 21). Kring själva templets långsidor och baksida var en tillbyggnad i tre våningar med kamrar för redskap och förråd etc. Tempelhusets innerväggar voro klädda med cederträ, utskuret med bilder av keruber, palmer, frukter och blommor, och helt och hållet överdraget med guld. Taket var också klätt med ceder och golvet med cypress, bådadera överdragna med guld. Alla de föremål, som funnos i tempelhuset, voro gjorda av finaste guld. Dörrarna till det allraheligaste voro gjorda av olivträ och överdragna med guld. Även dörrarna till tempelsalen, vilka voro gjorda av cypressträ, voro överdragna med guld. "Och när huset uppfördes, byggdes det av sten som hade blivit färdighuggen vid stenbrottet; alltså hördes varken hammare eller yxa eller andra järnverktyg vid huset, när det byggdes" — (1 Kon. 6: 7). Templet i fråga började byggas i det fjärde året av Salomos regering, i månaden Siv, den andra månaden, vilket år var det "fyrahundra åttionde året efter Israels barns uttåg ur Egyptens land" (1 Kon. 6: 1). Skall vara fem hundra åttionde året, se Studier i skriften II av Ch. T. Russell. 2. Kap. (se sid. 53—55 i band 2) tryckår 1906 (sid. 51 i uppl. tryckt 1915). Man byggde därpå i sju och ett halft år, ty "i det elfte året, i månaden Bul, det är den åttonde månaden, var huset färdigt till alla sina delar" (1 Kon. 6: 38).

Beträffande Salomos tempels andliga lärdomar, så tro vi, att detta tempel symboliserar Guds plans eller rådsluts ikraftträdande för judarnas och övriga människors frälsning från den adamitiska dödsdomen under världens tusenårsdag samt denna plans fulländning därhän, att Gud skall bli "allt i alla" (1 Kor. 15: 28). Tabernaklet i öknen sinnebildade däremot mera förberedelserna till upprättandet av Guds rike på jorden. Hela tempelhuset med dess förgårdar samt inventarier måste således vara en bildlig framställning av Guds ord, enär detta ord delger oss den gudomliga tidsåldersplanen. Då emellertid åtskilligt av

Guds ord redan gått i uppfyllelse, när det Salomonska templets symbolik skall bekantgöras i alla dess detaljer för människorna, så måste templet i fråga även fattas såsom ett minnesmonument över vad som skett i en förfluten tid i och för upprättandet av Guds rike under Herrens dag eller yttersta dagen. Det är ju först under sagda dag, som Bibelns böcker skola upplåtas till en fullständig förståelse, varför ett försök att nu tolka Salomos tempel givetvis blott kan bli en antydan om vad vi ha att vänta beträffande förståelsen av ämnet i fråga.

Själva tempelbyggnaden symboliserar den under evangelieåldern uttagna sanna församlingen, som nu blivit förhärligad eller iklädd gudomlig natur. Såväl rummen som föremålen däri vittna om församlingens självuppföring och historia i gången tid. De många kamrarna längs och bakom tempelbyggnaden föreställa förrådkamrar av djupare sanningar samt församlingsmedlemmarnas eviga bostäder i himmelen. Förbundsarken i det allraheligaste föreställer alltjämt en koncentration av Guds plan, men numera saknas däri såväl Arons grönskande stav som den gyllene skålen med oförstörbart fördolt manna. (1 Kon. 8: 9). Församlingen behöver icke längre tillväxa genom Guds ords ledning — staven — och ej heller behöver mannat längre vara fördolt, ty församlingen är nu uttagen. Däremot lågo de båda lagtavlorna kvar i arken, vilken betyder, att Guds lag under alla förhållanden är evigt gällande för alla med förnuft begåvade varelser. De båda keruberna, som stodo på sina fötter och utbrede sina vingar från vägg till vägg samt över arken, torde sinnebildade Guds visdom och rättvisa, som härefter i all evighet och *i full utsträckning* komma att leda Kristuspersonens — arkens — göranden och låtanden. Keruberna på arken däremot, förut tolkade såsom sinnebilder av Guds kärlek och makt, beteckna genom sin placering att Herren Gud uppenbarar dessa sina egenskaper, kärlek och makt, genom Kristuspersonen eller i överensstämmelse med det abrahamitiska förbundet, som ju utlovat en Messias för såväl judarna som för jordens alla övriga folk.

I en föregående artikel ha vi påvisat, att arkens inre volym med hög grad av sannolikhet var $(33\frac{1}{2})^3$ "kubiktum".

I det heliga känna vi icke alldeles igen oss från tabernaklet i öknen.

I stället för en sjuarmad ljusstake se vi tio sådana och därtill tio (?) skådebrödsbord. Dessa tio ljusstakar med vardera sju lampor vittna om, att församlingen nu är fulltalig samt därtill, att den numera har full förståelse över Guds plan i alla dess detaljer. Det gyllene altaret eller rökelsealtaret påminner om den självupppoffrande kärlek, som Jesus och församlingens medlemmar praktiserade för och mot varandra under jordelivet, samt om den — ensam i sitt slag — stora kärlek, som evigt råder mellan Jehova, Jesus och den förhäriligade församlingens medlemmar. Vid Jesu död på korset rämnade förlåten mellan det allraheligaste och det heliga i två delar. Detta betydde, att vägen till himmelskt liv öppnades och att förbindelsen mellan Fadern, Jehova och hans andliga söner därefter skulle vara fri, trots att dessa andliga söner, nya skapelser, under evangelieåldern alltjämt levde eller bodde i kroppar av kött och blod. Huru intimt skall då icke umgänget vara, efter det att församlingens medlemmar befriats från de mänskliga kropparna i döden samt uppväckts till himmelska varelser med gudomliga kroppar? Framför tempelhuset låg en förhall eller ett väntrum, som icke hade någon motsvarighet i tabernaklet i öknen. Denna förhall eller detta väntrum tro vi sinnebilda den förhäriligade församlingens tusenåriga väntan på världens fullständiga frälsning.

Vid förhallens ingång stodo två kopparpelare, den högra kallad Jakin (se 1 Kon. 7: 21), d. ä. han skall befästa, och den vänstra benämnd Boas, d. ä. i honom är kraft. Dessa båda pelare ha en djup betydelse eller rättare djupa betydelser. Först och främst förtälja de efter namnens betydelser därom, att Jehova under tusenårsåldern överlämnat all makt över människovärlden åt den förhäriligade församlingen. Det förhållandet, att de voro av koppar visar, att de på något sätt föreställa fullkomlig mänsklig natur, och detta, att pelarna voro nära förenade med tempelhuset synes ange, att denna fullkomliga mänskliga natur är nära förbunden med församlingen. Kopparpelarna torde därför lämpligt illustrera Jesu och församlingens evigt upppoffrande mänskliga natur eller, med andra ord, lösenpriset och syndoffret. Att denna tolkning åtminstone närmar sig den rätta, framgår därav, att pelarna upptill voro prydda med blomliknande pelarhuvuden, försedda

med prydnader av nätverk, kedjor och granatäpplen, vilka sinnebilder vittna dels om harmonien och logiken i försoningens filosofi — nätverket och kedjorna, samt dels om frukten eller frukterna av försoningsoffret — granatäpplena. Under den tusenåriga väntetiden, förhallen, äro dessa minnespelare en garanti för församlingens, att deras tusenåriga frälsningsarbete skall bära mycken frukt samt att Jehova vid tusenårsålderns slut skall ge alla lydiga evigt fullkomligt mänskligt liv, varav kopparen är en symbol.

Kopparpelarnas mått hänvisar till talen 30 och $33\frac{1}{2}$ på flera olika sätt; bl. a. blir summan av höjden och omkretsen 30 alnar; volymen koppar i själva pelarna synes dessutom ha varit $33\frac{1}{2}$ kubikalnar. Såsom tidigare nämnts synes talet 30 symbolisera lösenpriset och talet $33\frac{1}{2}$ hela Jesu liv d. v. s. lösenpriset + syndoffret; talet $3\frac{1}{2}$ bland måtten i olika byggnader och konstruktioner synes erinra om syndoffret.

Över det allraheligaste och det heliga eller blott över det förra var byggd en övre våning, försedd med fönster. Denna övre våning synes vara en symbol av församlingens eviga ställning i Guds rike — "i det han för oss (evangelieålderns församling) har kungjort sin viljas hemlighet . . . om en ordning, som i tidernas fullbordan skulle komma till stånd, det beslutet, att i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden" (Ef. 1: 10). Fönstren beteckna den förhärligade församlingens förmåga att överblicka och styra under Jehovas ledning hela universum med alla dess miljarder och åter miljarder av fullkomliga, evigt levande samt med förnuft begåvade väsen. Det omnämnes inga möbler i denna övre våning. Skoltiden och skolläraretiden är slut. Det behövs icke mera något åskådningsmaterial. Alla äro fullkomliga och kunna direkt uppfatta Guds vilja — utan mödosam undervisning. Typerna och förebilderna ha övergått i levande verkligheter och i historiska sanningar, som alla då känna till. Dock kan museet i nedre våningen, i sidokamrarna och i förgårdarna givetvis besökas när som helst av dem som ha lust därtill.

Rymddiagonalen i den övre våningen eller eg. det övre rummet var 30 alnar d. v. s. återigen en påminnelse om lösenpriset på en vä-

sentlig plats. Man bör även vid studiet av Salomos tempel lägga märke till att förhusets höjd (120 alnar) \times templets golvyta (60×20 kvadratnalnar) = 144 000 kubikalnar.

Tempelhuset i sin helhet var en boning, i vilken Gud själv bodde "mitt ibland (nturliga) Israels Barn" (1 Kon. 6: 1). I andlig mening bor Gud under evangelieåldern "mitt ibland (antitypiska — de kristna eller namnkristna) Israels barn" i den sanna församlingen eller i det levande tempelhuset, "ty", säger skriften, "Guds tempel är heligt, och det templet ären I" (1 Kor. 3: 17). Guds ord och den andliga förståelsen därav representerar Guds närvaro inom den andeavlade församlingen. Sålunda får bildspråket icke fattas så, som om Gud själv personligen tagit sin bostad i församlingen. "Veten I icke, att I ären ett Guds tempel och att Guds ande (den andliga förståelsen av skriften samt Guds sinnelag) bor i eder?" — 1 Kor. 3: 16. "Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: "Jag skall bo (i bildlig mening, se ovan) i dem" (2 Kor. 6: 16).

A. K.

FRÅN REDAKTIONEN.

"Vänd dig till mig och var mig nådig, ty jag är ensam och betryckt, mitt hjärtas ångest är stor, för mig ut ur mitt trångmål. Se till mitt lidande och min vedermöda och förlåt mig alla mina synder." (Ps. 25: 16—18).

Det är många, som vilja vara Kristi efterföljare, som under vandringens lopp fått bedja samma bön, som konung David bad i den nu citerade psalmen 25: 16—18. Man känner sig ensam, ja, inte blott känner sig ensam, man är det också i verkligheten. Ensamheten kan orsakas av olika anledningar. Det kan vara sorgen som kommer och genom döden skiljer två älskande makar och vänner åt. Det kan vara missförståndets kalla dimmor, som vår vedersakare djävulen använder för att skilja kära bröder åt.

Det kan även vara olika tolkningar av Bibelns lära, mänskliga dogmer och trosuppfattningar, varunder man ofta går förbi själva grunden, vår Frälsare, Herren Jesus Kristus.

Det kan även vara ovisst nit och maktsträvan inom den egna religiösa organisationen, varvid alltid Brödrakärleken sättes på hårda prov.

Även bland sanningens vänner finns det bröder och systrar, som känna

sig på nu angivet sätt mycket ensamma. Jag har själv träffat sådana och delar understundom samma känsla med dem. Det är därför som jag kanske bättre än förr, kan förstå dessa mina kära medvandrare. Därför brukar jag också, genom den nåd som Herren giver, på ett eller annat sätt sända dem något tröstens ord.

Denna ensamhetskänsla och dess orsaker ha väl alltid funnits bland Guds folk, men, "det må du veta" skriver Paulus till Timoteus i kap 3: 1—5, "att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma", och så följer sedan en beskrivning på just de tidsförhållanden, som råda just nu i vår egen tid.

I 1 Petr. 4: 7—19 bekräftar aposteln just samma verklighet. Därför uppmanar han oss i vers 7 "att vara besinningsfulla och nyktra, så att *vi kunna bedja, ty änden på allting är nu nära*". I vers 12 av samma kapitel säger han:

"Mina älskade, förundren eder icke över den luttringseld, som är tänd bland eder, och som I till eder prövning måsten genomgå, och menen icke, att därmed något förunderligt vederfares eder" och han fortsätter i följande verserna att förklara för oss, att ju mer vi få dela Kristi lidanden, ju mer skulle vi glädjas och fröjdas. I vers 17 av nämnda kap. anger han orsaken till dessa svåra lidanden, som vi, som leva i ändens tid, måste genomgå.

"Ty tiden är inne, att domen skall begynna, och det på Guds hus" (församlingen).

De som hörsammat den himmelska (höga) kallelsen må särskilt minnas detta, ty först då förstår man varför vi kunna glädjas mitt i våra prövningar. Vi sättas ju på prov här, just nu. Det är vår slutexamen. Skall vi klara provet? Det är inte världen som prövas nu, fastän den kan ha sina svåra lidanden orsakad av synden.

Nu förstår jag min käre finske broder, som sökte efter ett tröstens ord till mig vid ett särskilt tillfälle: "Du måtte vara alldeles särskilt älskad av vår himmelske Fader, eftersom han prövar dig så hårt." Vi måste renas från vår egen själviskhet, ty

"Han (Gud) skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det. Han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver, och sedan skola de frambära åt Herren offergåvor i rättfärdighet." (Mal. 3:3).

Vi ha även ibland oss vänner som på grund av sjukdom eller hög ålder känna sig ensamma och övergivna. Dessa vänner äro på ett särskilt sätt i behov av vår medkänsla och våra förböner. Men skulle de av människor bli bortglömda, så aldrig blir de övergivna av vår himmelske Fader. Genom profeten Jes. 46: 4 säger Herren så:

"Ända till eder ålderdom är jag densamme, och intill dess

I varden gråa skall jag alltjämt bära eder, så har jag hittills gjort, och framgent skall jag hålla eder uppe, jag skall bära och rädda eder."

I marginalen står det skrivet i min bibel vid just detta citerade bibelställe: "SÄKER PENSION". Ja, den är säker därför att det är Herren Gud själv som har givit löftet.

Under påskhelgen har jag varit på resa. Besökte på påskafton en gammal kär syster, numera bosatt på ett ålderdomshem i Södertälje. Jag kom till henne dagen innan hon skulle fylla 80 år och besöket blev en stor överraskning för oss båda. Det är väl överflödigt att nämna att vår Syster, som ofta kände sig vara ensam, trots den goda omvårdnad som ägnades henne, blev hjärtligt glad över mitt besök. Jag läste Efes. 2: 4—10 och vi gladdes gemensamt över Guds kärleks och barmhärtighets rikedom, som han gjort oss delaktiga uti.

Dagarna efter påsk vistades jag i Stockholm och fick tillfälle att vara med om två möten med Sanningens vänner där. Först var jag med om ett härligt möte, som hölls i vår kära Syster, fru Ström-Bäcklin's bostad. Det var våra kära, i sanningen väl rotade fyra systrar, jag den femte, inalles Sex deltagare — ty enligt sitt löfte var Herren Jesus mitt ibland oss. Ack tiden — tiden, den gick ju alltför fort. Vi voro samlade under en öppen himmel och fröjdades på ett barnsligt sätt över de sanningens klenoder, som vi upptäckte och ville på ett ansvarsfullt sätt förvalta. Vi tänkte på gamla och ensamma vänner, en gammal kär broder, boende i Lappland och en annan rysk-dansk broder i Danmark och sände dem en särskild hälsning från vårt möte.

Fick även ett kärt tillfälle att möta våra kära nyförvärvade vänner i vår kära Syster, fru Julia Karlén's hem i Bromma. Var särskilt glad att få träffa Broder Anders Karlén, som, sedan någon tid tillbaka, medarbetar i Dagningen med egna artiklar.

Dessa artiklar har blivit mycket uppskattade av våra vänner i Sverige ehuru, märkvärdigt nog, kritiserade utomlands. Det synes mig därför som om innehållet i dessa artiklar, skulle bestå av mera än blott vanlig trycksvärta.

Mötet med Karlén-gruppens ledare och dess medarbetare var gott och sådant att jag med glädje tackar vår himmelske Fader av uppriktigt hjärta över gemenskapen med dessa vänner.

Välsignat är det band
som oss förenar här.
Av kärleken i fridens land
det ljuvlig försmak är.

Red.